

L'anònim que tenia nom i història

Es deia Ramon Julibert, però la història ja l'ha etiquetat amb el nom de l'home-que-cantava-òpera-al-metro. No el recordo, però la memòria col·lectiva i els passejants del metro de Passeig de Gràcia me l'han fet visualitzar d'una manera gairebé fotogràfica, amb tot luxe de detalls. La seva figura i la seva història ha passat, fins i tot, del metro a la sala gràcies al documental de Joan Vall. I és, sense dubte, un bon exemple que vivim envoltats de realitats diàries que, a vegades, ens passen desapercebudes. Que desconexem i que, observades amb lupa, resulten enigmàticament espectaculars.

Darrere la senyora que es troba davant nostra al supermercat comprant aquells talls fins de llong per fer a la planxa, qui sap... potser s'amaga una amant inconfesa dels westerns que, en la seva joventut -ja una mica llunyana- va participar d'extra en una pel·lícula anglesa que va rodar escenes a Barcelona. O, aquell senyor barbut que trobem sempre al bar de la cantonada arrossegant els peus al caminar i amb un ull borní, potser en la seva època era un reputat cirurgià que ara ja, retirat, amaga per modèstia el nombre de vides que ha salvat o ha dignificat. No coneixem, i en molts casos, ni tan sols descobrirem, les històries d'aquelles persones que, en aparença imaginem d'una manera, però que poden arribar a sorprendre'ns. Com el cas de Ramon Julibert, un referent en la memòria col·lectiva de molts barcelonins que durant anys van aconseguir circular, saludar-se, desconnectar, amb pressa i amb pausa, amb la mateixa banda sonora de fons.

Quantes vegades coneixem (sense conèixer) a un desconegut que ens creuem dia si dia també: al tren, a la ciutat, en el mateix bar de sempre,... I ens l'imaginem. I imaginem la seva història i el seu recorregut fins a arribar a on està. I, aquell dia que el sentim parlar, somriem i respirem. És una petita victòria secreta, una descoberta a petita escala, una pista... Les persones anònimes que es repeteixen en els nostres escenaris quotidians esdevenen referents del pas del temps i ens situen en una inconscient zona de confort: tot va bé, tot està normal. Quan desapareixen, encara que a vegades no ens atrevim a reconèixer-ho, se'ns fan imprescindibles, i les enyorem.

No coneixia a Ramon Julibert. És més, crec que mai l'havia escoltat cantar al metro de Passeig de Gràcia. Però, de sobte, conèixer la seva història me l'ha fet sentir imprescindible. Encara que no em ressonin les seves melodies i no identifiqui la seva veu, enyoro la història fantàstica d'aquest senyor i la seva lluita en l'acompliment dels somnis. Crec del cert que les parets del metro han quedat més buides que mai d'ànima, i que la quotidianitat de moltes i moltes persones ha quedat truncada per una personalitat "anònima" que, sense saber-ho era la peça perfecta per fer-la encaixar en aquell trencaclosques.

Els personatges anònims del nostre dia a dia, en el fons, ens ajuden a configurar la nostra realitat i l'ordenen. Els seus rostres ens fan sentir a casa, segurs dins una realitat canviant. I, afortunats! Encara que no ens ho diguem, inconscientment ens coneixem i si algun dia faldem a "la cita", la rutina se'ns fa, de sobte, un xic més estranya.